

Tôi liếc về phía chị Ngà, thấy chị đổ gục xuống mặt bàn như một cây chuối bị đốn ngang thân. Không kịp nghĩ ngợi, tôi lập tức phóng ngay về phía chị, vội vàng đến nỗi hất đổ cả rổ khoai trên bàn:

- Chị Ngà! Chị Ngà! – Tôi khễ lay vai chị, luống cuống gọi.

Dì Miên lúc đó cũng đã kịp chạy tới.

- Mà sao vậy Ngà? – Dì thẳng thốt hỏi, chưa gì giọng đã nghe sục sục.

Người đàn bà cũng tới sát bên tự hỏi nào. Chị nói, giọng lo lắng:

- Chắc cô đây bị trúng gió! Để tôi cạo gió cho! Tôi có đem dầu theo đây!

Vừa nói, người đàn bà vừa hối hả móc chai dầu trong túi ra.

- Không sao đâu! - Chị Ngà ngược lên, giọng vẫn chưa hết bàng hoàng –Tôi nằm nghỉ một lát là khỏe ngay thôi!

Nói xong, chị Ngà uể oải đứng dậy. Dì Miên biết ý, choàng tay sau lưng chị và nhẹ nhàng dìu chị lại chỗ chiếc giường tre kê bàn học được ngăn cách với phần còn lại trong nhà bởi những tấm phen đan.

Ở phía sau, tôi và người đàn bà đứng trố mắt nhìn theo. Tôi không rõ chị vợ anh Điền nghĩ gì nhưng riêng g tôi ngay lúc đó tôi cảm thấy cuộc sống sao mà buồn chết được và khi nghĩ đến chị Ngà, tôi bỗng chốc quên hết mọi hờn ghen, trách cứ. Tràn ngập trong lòng tôi bây giờ là một nỗi xót thương.